

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Petry Staré v právní věci **žalobce: V. V. V.**, nar. „X“, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika, bytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, sídlem Náměstí hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2015, č.j. MV-157730-3/SO-2014,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, ze dne 19.3.2015, č.j. MV-157730-3/SO-2014, a rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odboru azylové a migrační politiky, ze dne 23.10.2014, č.j. OAM-1135-16/ZR-2014, **se pro vadu řízení zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 12.228,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.3.2015, č.j. MV-157730-3/SO-2014, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra, Odbor azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 23.10.2014, č.j. OAM-1135-16/ZR-2014, jímž byla zrušena platnost povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a podle ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců byla žalobci stanovena

lhůta 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky, neboť pobýval mimo území států Evropské unie bez závažného důvodu nepřetržitě po dobu delší 12 měsíců.

Žalobce v žalobě uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí je nesprávné a nezákonné, neboť správní orgán vyvodil závěry z nesprávně zjištěného skutkového stavu. V napadeném rozhodnutí totiž žalovaný uvedl, že žalobce neprokázal, že pro pobyt mimo území České republiky od 3.2.2009 do 16.3.2011 měl závažný důvod. Žalobce je přesvědčen, že hodnocení důvodů nepřítomnosti provedl správní orgán pouze na základě subjektivních úvah a účelové argumentace. Správní orgány vyvodily své závěry v neprospěch žalobce, ačkoli se jednalo o podstatnou okolnost, která mohla zásadně ovlivnit závěr o naplnění zákonného důvodu ke zrušení povolení k trvalému pobytu. Dle názoru žalobce nedisponují správní orgány minimálními odbornými znalostmi k posouzení druhu a závažnosti zdravotních obtíží, které mu bránily se v zákonem stanovené lhůtě vrátit do České republiky. Žalobce se domnívá, že postup správního orgánu nerespektoval ustanovení § 57 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobce dále poukázal na skutečnost, že porušení povinnosti mu bylo vytčeno správním orgánem I. stupně až v řízení zahájeném dne 6.2.2014, č.j. OAM-2575-7/TO-2014, tedy po uplynutí 3 let od jeho návratu do ČR. Toto řízení bylo zahájeno z úřední povinnosti, přičemž v jeho rámci žalobce řádně spolupracoval, vysvětlil své důvody, pohnutky a předložil listinné důkazy. Hodnocení schopnosti vrátit se do České republiky pak bylo správním orgánem provedeno toliko na základě jím předložených důkazů, když v možnostech správního orgánu nepochybně bylo dokazování k zásadní otázce doplnit odborným stanoviskem znalce z daného oboru, či žalobce na potřebu dalšího doplnění dokazování upozornit tak, aby mohl řízení doplnit, popř. doložit odborný lékařský posudek k ověření závažnosti jeho onemocnění, a to pořízený na jeho náklady, který by pochybnosti o jeho zdravotním stavu potvrdil nebo vyvrátil. Správní orgány neprovedly úplné a řádné hodnocení skutkových okolností, ale naopak v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu nezjistily stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, což mohlo mít vliv na spravedlivost správního řízení a správnost napadeného rozhodnutí.

Dále žalobce zdůraznil, že závažné důvody, zejména závažné onemocnění uvedené v ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, nejsou v zákoně definovány a rozhodně nelze odvodit, že by ochrana veřejného pořádku byla nadřazena ochraně zdraví. Tehdejší zdravotní potíže, které jej limitovaly v návratu do České republiky dříve, byly závažné, vyžadovaly náročnou léčbu a návrat do ČR by byl nezodpovědný nejen k leteckému přepravci, ale zejména jej považoval za nezodpovědný ke své osobě. Riziko ohrožení zdraví absolvováním návratu do České republiky považoval za zcela stejně významné, ne-li významnější ve vztahu k následkům vyplývajícím z napadeného rozhodnutí. Žalobce vyjádřil názor, že podstupovat riziko návratu do České republiky za „každou cenu“ ze zákona nevyplývá a protiprávnost jednání je naopak závažným onemocněním snížena či zcela vyloučena. Dále pak žalobce poukázal na to, že napadené rozhodnutí má i další negativní dopady na jeho osobní a rodinný život, neboť tvoří překážku v řízení vedené ministerstvem vnitra, Odborem azylové a migrační politiky pod č.j. OAM-36044-6/DP-2015 (o povolení pobytu jeho manželky B. T. N. za účelem sloučení rodiny, které bylo dne 9.9.2014 přerušeno).

Žalovaný předložil k výzvě soudu správní spis spolu s písemným vyjádřením k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, přičemž odkázal na spisový materiál a žalobou napadené rozhodnutí. Dále uvedl, že napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky

stanovené v ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu pro odůvodnění rozhodnutí, neboť se přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkami žalobce uvedenými v odvolání, uvedl, z jakých důvodů je považoval za mylné či nerozhodné, i jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Žalovaný zopakoval, že důvodem zrušení trvalého pobytu žalobce bylo zjištění, že mimo území států Evropské unie pobýval po dobu delší než 12 měsíců a tato doba nebyla odůvodněna závažnými důvody, resp. závažným onemocněním, když žalobce předloženými písemnostmi neprokázal, že se ve Vietnamu léčil se závažným onemocněním, které mu i po uplynutí dvanácti zákonem tolerovaných měsíců pobytu mimo území států Evropské unie objektivně bránilo v návratu na území. Pokud jde o přiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jeho dopadu do soukromého a rodinného života, pak žalovaný vyjádřil názor, že se v případě zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, tato neposuzuje.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty třiceti dnů ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 172 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Ze správního spisu soud zjistil tyto skutečnosti podstatné pro rozhodnutí.

Žalobci bylo dne 20.8.2002 uděleno povolení k trvalému pobytu a dne 6.2.2014 podal žádost o přiznání statusu dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropské unii. V rámci tohoto řízení pak správní orgán zjistil, že žalobce pobýval mimo státy Evropské unie nepřetržitě po dobu delší 12 měsíců a to od 3.2.2009 do 16.3.2011. Na základě tohoto zjištění pak bylo z moci úřední zahájeno dle ustanovení § 46 odst. 1 správního řádu řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky. V rámci svého výsledku správním orgánem I. stupně, konaného dne 4.9.2014, žalobce mimo jiné uvedl, že dne 3.2.2009 odcestoval z České republiky do domovské země k příležitosti Nového lunárního roku s tím, že do České republiky plánoval návrat na podzim roku 2009. V dané době však onemocněl a po dobu více než jednoho roku se léčil. Žalobce popsal průběh onemocnění, zdravotní potíže a způsob léčby s tím, že po prvotní hospitalizaci v nemocnici mu následně byla doporučena tradiční medicína spojená s akupunkturou. Jednalo se o dlouhodobou léčbu. Na podporu svých tvrzení pak žalobce předložil lékařské zprávy. Rozhodnutím ze dne 23.10.2014 správní orgán I. stupně zrušil povolení k trvalému pobytu žalobce. Své rozhodnutí správní orgán I. stupně založil mimo jiné na tom, že žalobcem předložená zdravotní dokumentace neprokazuje závažné důvody, kterými by byl odůvodněn nepřetržitý pobyt mimo území států Evropské unie po dobu delší 12 měsíců, a v žádném případě neprokazuje, že by se jednalo o závažné

onemocnění, tedy o skutečnost na vůli žalobce nezávislou, která by mu neumožnila odcestovat zpět do České republiky. Správní orgán I. stupně k předloženým lékařským zprávám konstatoval, že sice obsahují záznamy návštěv u lékaře ve Vietnamské socialistické republice v období od 20.6.2009 do 20.2.2011, nicméně z nich nevyplývá, že by žalobce byl hospitalizován v nemocnici, jak uvedl do protokolu při své výpovědi. Z předložené dokumentace pak správní orgán I. stupně vyvodil závěr, že léčba probíhala ambulantně, nevyplývají z ní žádné skutečnosti nasvědčující tomu, že by se jednalo závažné onemocnění, které by bylo překážkou pro návrat do České republiky. Za takovou překážku dle svého vyjádření považuje správní orgán I. stupně akutní onemocnění ohrožující zdraví, nutný lékařský zákrok, hospitalizaci (pobyt) ve zdravotnickém zařízení, zdravotní stav nebo riziko vyžadující nepřetržitou péči či stálý lékařský dohled nebo stav neumožňující pohyb. V tomto směru pak správní orgán I. stupně uzavřel, že pobytem ve své domovské zemi po dobu delší než 12 měsíců, aniž by prokázal závažné důvody, naplnil žalobce zákonný důvod pro zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců považuje správní orgán I. stupně za účelné pro naplnění a zajištění kontinuity úspěšného integračního procesu cizinců do hostitelské společnosti, jako jednu ze základních podmínek společného soužití lidí z odlišného kulturního prostředí. Přerušením pobytu na území České republiky byl tento integrační proces dle názoru správního orgánu I. stupně, přerušen. S odůvodněním, že se jedná o řízení vedené podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců pak správní orgán I. stupně nepřihlížel, zda jeho rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce. Odkázal v tomto směru na ustanovení § 3 správního řádu, ve smyslu požadavku kladeného na postup správního orgánu tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Dále zdůraznil důležitost ustanovení § 2 správního řádu, dle kterého správní orgán dbá na to, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Za veřejný zájem pak správní orgán I. stupně označil pobývání cizinců na území České republiky za jasné definovaných pravidel, jakož i naplňování zpětné vazby kontaktu se správními orgány, snahu napravovat vzniklé konfliktní situace, nepodávání nepravdivých údajů a neuvádění správních orgánů v omyl. Ve smyslu ustanovení § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pak byla žalobci stanovena 30 denní lhůta k vycestování, kterou správní orgán I. stupně považoval za přiměřenou.

V odvolání žalobce namítl, že nesouhlasí se závěrem správního orgánu o tom, že předloženými lékařskými zprávami neprokázal závažnost svého onemocnění, které mu zabránilo v návratu do České republiky. Pokud správní orgán I. stupně přerušení pobytu v České republice v období od 3.2.2009 do 16.3.2011 posoudil jako přerušení integračního procesu a důvod ke zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, pak z odůvodnění jeho rozhodnutí není zřejmé, jakými konkrétními úvahami se při hodnocení důkazů, zejména zpráv lékařky, řídil a proč onemocnění žalobce nepovažuje za rozhodnou skutečnost. Dále žalobce uvedl, že dle jeho názoru nebyly splněny předpoklady pro zahájení správního řízení z úřední povinnosti, když správní orgán zahájil toto řízení až po uplynutí doby delší než 3 roky od zjištění vytýkané skutečnosti (nepřetržitého pobytu mimo území Evropské unie po dobu delší než 12 měsíců), přičemž takové zjištění samo o sobě není důvodem pro vznik podezření, že došlo k porušení zákona a navíc ke zjištění této skutečnosti došlo v rámci jiného řízení zahájeného na podkladě žádosti žalobce ze dne 6.2.2014 o přiznání statutu dlouhodobě pobývajícího rezidenta v Evropské unii. Rozhodnutí správního

orgánu I. stupně nepovažoval žalobce za důvodné a poukázal, že ačkoli v rámci správního řízení nebyla otázka dopadu do jeho rodinného a soukromého života předmětem posuzování, mělo rozhodnutí správního orgánu I. stupně do této oblasti jeho života velmi závažný dopad. Navrhl, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno v celém rozsahu a správní řízení zastaveno popř. věc vrácena k dalšímu řízení.

Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že je zřejmé, že žalobce v období od 3.2.2009 do 16.3.2011 pobýval nepřetržitě ve Vietnamu, což je prokázáno cestovním pasem, jakož i v výpovědi žalobce. Pro účely zákona o pobytu cizinců pak žalovaný za závažné onemocnění považuje nemoci stanovené ve vyhlášce č. 274/2004 Sb., kterou se stanoví seznam nemocí, které by mohly závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek, vydané k provedení ustanovení § 182a zákona o pobytu cizinců. Písemnosti vystavené ošetřujícím lékařem, dle překladu recept, ze dne 20.6.2009, ze dne 25.7.2009, ze dne 7.12.2009, ze dne 20.10.2010 a ze dne 20.2.2011 dle žalovaného nedokládají, že se žalobce ve Vietnamu léčil se závažným onemocněním, které mu objektivně bránilo v návratu na území České republiky z důvodu ohrožení jeho života či zdraví, po uplynutí zákonem tolerovaných 12 měsíců nepřítomnosti na území států Evropské unie. Žalovaný poukázal na to, že v „receptech“ vystavených lékařem nejsou uvedena žádná omezení či doporučení (např. v podobě zákazu cestovat), ani nepotvrzují hospitalizaci žalobce v nemocnici, ale naopak z nich vyplývá, že žalobce byl léčen v tzv. domácím léčení pomocí masáží a akupresury, přičemž termíny kontrol, v nichž k lékaři docházel, byly stanoveny 1x za měsíc, později 1x za 3 měsíce. Ačkoli žalovaný nepochybně, že by žalobce měl během svého pobytu ve Vietnamu zdravotní obtíže, nepovažuje tyto za závažné onemocnění ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců a postup správního orgánu I. stupně shledal v souladu se zákonem. K dalším námitkám žalobce s odkazem na odůvodnění rozhodnutí orgánu I. stupně (na str. 3 odst. 6) žalovaný uvedl, že je patrné, jakými úvahami se při posuzování závažnosti onemocnění žalobce řídil. Skutečnost, že správní řízení o zrušení povolení k pobytu bylo zahájeno až po 3 letech, kdy se žalobce z Vietnamu vrátil, dle žalované nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť dříve tato okolnost žalované známa nebyla a zákon o pobytu cizinců nestanoví, po jaké době již řízení dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zahájit nelze. Protože pro případ zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zákon neukládá, aby bylo přihlíženo k dopadu rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince, pak se tvrzeními žalobce o závažnosti takového dopadu žalovaná nezabývala s tím, že nemohou mít vliv na konečné rozhodnutí v dané věci.

Soud zhodnotil skutkový a právní stav věci a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z obsahu správního spisu bylo nepochybně zjištěno, že žalobce se nacházel mimo území států Evropské unie od 3.2.2009 do 16.3.2011. Tuto skutečnost žalobce nerozporuje ani v žalobě. Žalobce však tvrdí, že správní orgány nesprávně posoudily existenci závažných důvodů v podobě onemocnění, které mu znemožnilo se vrátit na území států Evropské unie. Z obsahu napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný nikterak nepochybně skutečnost, že žalobce onemocněl, že docházel na kontroly k lékaři, přičemž poslední kontrola se uskutečnila dne 20.2.2011, vyjádřil jen pochybnosti, že byl hospitalizován. To vše měl žalovaný za prokázané i na základě předložených lékařských zpráv ve vietnamštině; překlad listin byl opatřen. Se závěry správního orgánu I. stupně, že se nejedná o závažné onemocnění se žalovaný ztotožnil. Zjištěné skutkové okolnosti případu správní orgány podřadily

pod danou právní úpravu a konstatovaly, že pobyt žalobce mimo území států Evropské unie nebyl odůvodněn žádným závažným důvodem a objektivně žalobci nic nebránilo v tom se do České republiky vrátit.

Soud s popsaným náhledem na věc nesouhlasí, neboť ze zjištěných skutkových okolností případu je patrné, že popsané onemocnění, případně s tím související hospitalizace a následná ambulantní léčba, mohly pro žalobce představovat závažný důvod, který mu znemožňoval navrácení se na území států EU. Pokud v napadeném rozhodnutí žalovaný uvedl, že v lékařských zprávách-receptech nejsou uvedena žádná omezení, či doporučení lékaře, je tato informace zavádějící, neboť právě v lékařské zprávě ze dne 20.2.2011 je uvedeno: *„Pacient se může vrátit do práce, normálně pohybovat a používat všechny dopravní prostředky, řídit auto, může letět letadlem zpátky do Čech.“*

Správní orgány neprovedly dostatečné dokazování v tom směru, aby jednoznačně postavily najisto, jak dlouho onemocnění žalobce trvalo, zda se jednalo o onemocnění, které bylo překážkou jeho návratu a zároveň závažným důvodem podle shora citovaného ustanovení, po dobu kterého daná 12 měsíční doba neběží, a nemůže tedy uplynout (viz níže). Správní orgány závažný důvod spojovaly pouze s dobou případné hospitalizace, o které pochybovaly. Soud má však za to, že onemocnění žalobce mohlo trvat a trvalo delší dobu, neboť žalobce podle jím předložených zpráv zjevně užíval léky podle receptů, podstupoval masáže, akupunkturu v režimu domácí léčby a docházel na pravidelné prohlídky k lékaři, byť po třech měsících. Tvzení žalované, že v lékařských zprávách se neuvádí, že by byl žalobce nějak omezen, např. klidovým režimem či zákazem cestovat, nelze v této souvislosti vůbec považovat za případné. V daných souvislostech nelze přehlédnout též žalobní tvrzení žalobce, že setrval ve Vietnamu i z toho důvodu, aby se řádně doléčil a neohrozil své zdraví ani bezpečnost při přepravě. Ač se z uváděných lékařských zpráv-receptů podává, že žalobce trpěl bolestmi ramene, šíje a v pravé části hlavy, spojenými se závratěmi, nelze bez odborného lékařského závěru vyloučit, že by při zanedbání léčby nebo při vystavení žalobce určitým situacím nemohlo dojít ke zhoršení jeho zdravotního stavu. S ohledem na uvedené je soud přesvědčen, že bude třeba do spisu doplnit odborné stanovisko či znalecký posudek lékaře specialisty, který se vyjádří k danému onemocnění, a to i s přihlédnutím k věku žalobce a ke vhodnosti jeho cestování letadlem na vzdálenost Vietnam – Česká republika. Bude dále na správních orgánech, jaké další důkazy si opatří, aby řádně zjistily skutečný stav věci. Teprve jakmile správní orgány řádně zjistí skutečný stav věci, budou moci stanovit, zda a od kterého období u žalobce trval závažný důvod, který mu objektivně znemožnil návrat na území států Evropské unie, a kdy trvání tohoto důvodu pominulo. Tento časový úsek je třeba stanovit zcela přesně.

Nelze totiž bez dalšího přistoupit na závěry žalovaného, že u žalobce neexistoval žádný závažný důvod bránící mu v návratu na území, navíc za situace, kdy žalovaný, ani správní orgán I. stupně nestanovili, kdy žalobci uplynula zákonem tolerovaná doba 12 měsíců pobytu mimo území států Evropské unie a omezili se toliko na tvrzení, že žalobce pobýval mimo území států EU bez závažného důvodu v období od 3.2.2009 do 16.3.2011. Jestliže totiž závažný důvod bránící žalobci v návratu na území vznikl v průběhu zákonem tolerované 12 měsíční doby, musela mít tato skutečnost vliv na její běh, a to minimálně ten, že daná doba neběží a nemůže uplynout po dobu trvání závažného důvodu v podobě závažného onemocnění. Správní orgány však tento aspekt věci zcela pominuly a vůbec se jím nezabývaly. Až bude přesně stanoveno období, po které u žalobce trval závažný důvod bránící

mu v návratu, tak bude moci být konstatováno, že po tuto dobu mu 12 měsíční doba neplynula, a nemohla tudíž skončit; o tuto dobu se zákonem tolerovaná 12 měsíční doba podle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců prodloužila.

V tomto ohledu krajský soud připomíná závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.2.2005, č.j. A 6/2003 – 44, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž je konstatováno, že: „*Dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování i ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů.*“

Zásada volného hodnocení důkazů, která je zakotvena zejména v ustanovení § 50 odst. 4 správního řádu, dává prostor správnímu orgánu, aby sám vyhodnotil, které důkazy jsou pro jeho závěry rozhodující, a které nikoliv. To se v souladu se zásadou materiální pravdy musí dít tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jedná se o stav, kdy je zjištěn dostatečně jednoznačný, vzájemně provázaný a vnitřně nerozporný soubor dílčích informací, které nahlíženy jako celek nemohou vést k jinému závěru.

Je sice možné konstatovat, že je na procesní aktivitě cizince, aby relevantní skutečnosti na svou podporu tvrdil a k jejich prokazování navrhoval důkazy (ustanovení § 52 správního řádu), nicméně i zde platí, že podklady pro vydání rozhodnutí opatřuje správní orgán (ustanovení § 50 odst. 2 správního řádu), neboť účastník má k opatrování podkladů omezené možnosti oproti správnímu orgánu a některé důkazy nemusí být schopen vůbec opatřit, ačkoliv reálně existují. Nutnost postupu správního orgánu z vlastní iniciativy za účelem zjištění materiální pravdy i v řízení o trvalém pobytu výslovně akcentoval i NSS v rozsudku ze dne 11.12.2015, č.j. 5 Azs 157/2015-31, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž mimo jiné uvedl, že: „*Je třeba přisvědčit, že stěžovatel sám od sebe tyto informace správním orgánům nesdělil, nicméně je na správních orgánech, aby dostatečně zjistily stav věci, přičemž informace mohly po stěžovateli kdykoliv požadovat.*“ Z uvedeného je zřejmé, že správní orgány se nemohou své procesní aktivity v řízení o trvalém pobytu zcela zprostit.

Za současné situace tak, jak byla zachycena ve správním spise, je nutné konstatovat, že správní orgány dospěly k předčasnému závěru, a to že žalobce nesplňuje podmínky ve smyslu ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců, avšak tento závěr nemá dostatečnou oporu ve shromážděných podkladech. Správní orgány zákonem a judikaturou kladeným požadavkům na dokazování v nyní projednávané věci nedostály.

Nepřetržitá nepřítomnost cizince na území členských států EU delší než 12 měsíců není důvodem pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu tehdy, je-li nepřítomnost odůvodněna závažnými důvody. Správní orgán je tak v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu povinen umožnit cizinci sdělit, jaké důvody jej vedly k nepřítomnosti na území členských států Evropské unie, a v případě sdělení těchto důvodů prověřit, zda nespadají pod neurčitý právní pojem „závažné důvody“, jehož obsah zákon přibližuje demonstrativním výčtem, což umožňuje správnímu orgánu flexibilně reagovat na široké spektrum možných situací a jeho prostřednictvím lze zohlednit relevantní okolnosti řešeného případu, které se týkají nepřítomnosti cizince na území členských států Evropské unie.

V případě rušení platnosti povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 77 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců není v zákoně výslovně stanoveno zkoumání přiměřenosti

zásahu do soukromého a rodinného života (viz např. rozsudek NSS ze dne 26.11.2015, č.j. 9 Azs 218/2015 – 51, bod 21, dostupný na www.nssoud.cz).

S ohledem na shora uvedené důvody pak soud výrokem I. tohoto rozsudku zrušil napadené rozhodnutí pro vadu podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., neboť skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a vyžaduje zásadní doplnění. Současně podle ustanovení § 78 odst. 4 s.ř.s. soud vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ustanovení § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Vzhledem k tomu, že je možno očekávat i rozsáhlejší dokazování a četné úkony správního orgánu a uvedenými pochybeními je zatíženo i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, přistoupil soud podle ustanovení § 78 odst. 3 s.ř.s. i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.

Jelikož žalobce měl ve věci plný úspěch, soud proto podle ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. uložil stávajícímu žalovanému zaplatit mu do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě ve výši 12.228,- Kč. Tato částka se skládá z částky 4.000,-Kč za zaplacený soudní poplatek ve výši 1 x 3.000,- Kč za podanou žalobu a 1x1.000,- Kč za přiznaný odkladný účinek žalobě; dále z částky 6.200,- Kč za 2 úkony právní služby někdejšího právního zástupce žalobce JUDr. Čenka Svatoše po 3.100,- Kč (pozastavena advokátní činnost k 30.6.2016) podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení - § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby - § 11 odst. 1 písm. d)]; dále z částky 600,- Kč za 2 s tím související režijní paušály po 300,- Kč podle ust. § 13 odst. 1, odst. 3 vyhl. Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb. ve znění po 1. 9. 2006; a z částky 1.428,-Kč odpovídající 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z odměny za zastupování a náhrad, jež byly vyjmenovány.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 28. srpna 2017

Za správnost vyhotovení:
I. T.

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu